

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο λοχαγός μ’ ὠδήγησε σ’ ἕνα εἶδος γραφείου ἀκάθαρτου καὶ σχεδὸν χωρὶς ἐπιπλα, ὅπου μὲ παρακάλεσε νὰ περιμένα τὸν κατὰδικο.

‘Αφοῦ πῆρα τὴν ἀδειά του νὰ φάω ἐκεῖ, ἔστειλα τὸ διεργνηνά μου νὰ βρῆ τὸ καλλίτερο κρασί καὶ τὸ καλλίτερο φαί τῆς πόλεως. Μόλις μοῦ τὰ ἔφερε, ἕνας στρατιώτης ἔμπασε μέσα τὸ Τζένερι.

Τοῦ προσέφερα μιά καρτέλα ἀπάνω στὴν ὁποία ἔπασε ἔξαντλημένος. Τότε διέταξα τὸ διεργνηνά μου νὰ μᾶς ἀφήσει μόνους. ‘Ο στρατιώτης, ποῦ εἶχε, φαίνεται, σχετικὲς διαταγές, τὸν ἀκολούθησε. ‘Η πόρτα ξανάκλεισε πίσω τους. ‘Ο Τζένερι κ’ ἐγὼ μείναμε μόνοι.

‘Απὸ τὸ ξαφνιασμένον ὕψος του, κατάλαβα ὅτι ἴσως ἔβλεπε στὴν ἀπροσδόκητὴ ἐκείνη ἀφῆνί μου, σὸ κελλί του, μιά ἀμυδιθὴ ἐλπίδα ὅτι τοῦ ἔφερα ἴσως τὴν ἐλευθερία. ‘Επρεπε νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὴν πλάνη του αὐτῆ.

— ‘Εκάνα ἕνα μεγάλο, ἕνα πολὺ μεγάλο ταξεῖδι γιὰ νὰ σὰς βρῶ, τοῦ εἶπα.

— ‘Αν ὁ δρόμος σὰς ἐφάνηκε μεγάλος, τότε πόσο μεγάλος ἔπρεπε νὰ φανῆ σὲ μένα ; ‘Εσεῖς, τουλάχιστον, μπορεῖτε, ὁπότε θελήσετε νὰ ξαναγορῖσετε πρὸς τὴν εὐτυχία.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ’ ὅτι θὰ μοῦ πῆτε, τοῦ ἀπάντησα, γιατί θὰ καταλαβῖναιτε ὅτι πολλὴ σοβιροὶ λόγοι μ’ ἔφεραν τόσο μακριά. Μὲ κοίταζε μὲ περιέργεια, ἀλλὰ χωρὶς δυσπιστία. Δὲ μπορούσα ἀλλοῦσα νὰ τοῦ κάνω ἀφῆνα κακό γι’ αὐτὸν ὁ κόσμος ἦταν σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε. Καὶ γιὰ πενήντα δολοφονίες ἂν τὸν κατηγοροῦσα, ἡ τύχη του δὲν θὰ χειροτέρευε. Χωρὶς νὰ θέλω, ἔνοιωσα κάποια συμπάθεια γι’ αὐτὸ.

— ‘Εχω πολλὰ σπουδαία πράγματα νὰ σὰς πῶ, τοῦ εἶπα, ἀλλὰ ἀφήστε με πρῶτα νὰ σὰς προσφέρω νὰ φάτε κάτι.

— Εὐχαριστῶ, μοῦ ἀπάντησε ἀπλᾶ.

‘Ενῶ ἔτρωγε τὸ κρέας καὶ τὸ ἄσπρ ψωμί, ἐγὼ τὸν ἐξέταζα. Οἱ συμφορές του τὸν εἶχαν ἀλλάξει τραγικά. Εἶχε γεράσει κατὰ εἴκοσι χρόνια. Φοροῦσε κοστούμι ρώσσου χωρικοῦ καὶ τὰ ρούχα του ἦταν κουρελλιασμένα. Τὰ παπούτσι του σχισμένα ἄφηναν νὰ φαίνονται τὰ ξεκαλτωτα πόδια του.

‘Ηπια καὶ λίγο κρασί. ‘Οταν ἔτελειωσε τὸ φαγητό του, κατάλαβα ἀπὸ τὴν ὄψη του ὅτι ζητοῦσε κίτι ἀκόμη. Τοῦ προσέφερα τὰ πούρα μου καὶ ἄρχισε νὰ καπνίσῃ ἡδονικά.

Δὲν ἐβάσταγε ἡ καρδιά μου νὰ ταράξω τὴν συντομὴ αὐτῆ εὐτυχία τοῦ κατὰδικου, μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε. ‘Εξὼ ἀκουγα τὸ κανονικὸ βῆμα τοῦ σκοποῦ καὶ δὲν ἤξερα πόσην ὥρα ὁ λοχαγός θὰ εἶχε στὴ διάθεσή μου τὸν κατὰδικο. ‘Επρεπε νὰ ξεμπερδεύω. ‘Αφοῦ τὸν ἄφησα νὰ καπνίσῃ λίγο ἀκόμη, τὸν ἐρώτησα κάπως ἀπότομα :

— ‘Απαντήστε μου μὲ εἰλικρίνεια: Τὸ χροῖμα του ἔγινε πελιδνὸ καὶ σωριάστηκε σὲ μιά καρτέλα.

Ποῖος εἶνε ὁ Μακάρι ;

‘Ο Τζένερι πετάχτηκε ὀλῶρθος. Ἀπὸ κίτι τὸνομα τοῦ Μακάρι τὸν εἶχε γαλβανίσει. Ἀἷμα πλημμύρισε τὸ χλομὶ τοῦ πρόσωτο καὶ ἀφῖξε ἀπὸ τῆ λύσσα του. ‘Η φωνή του ἦταν ἀπειλητικῆ.

— Εἶν’ ἕνας προδότης ! ‘Ενας προδότης μοῦ ἀπάντησε. ‘Αν δὲν ἦταν αὐτός ἐγὼ θὰ γλύτωνα. ‘Αν ἦμιον στὴ θέση σας, ἐλεύθερος... μ’ ὄλον ποῦ εἶμαι ἀδύνατος θὰ εὔρισκα τὴ δύναμη καὶ θὰ τὸν ἐπνίγα !

‘Ησυχάζτε, δόκτωρ, τοῦ εἶπα. Δὲν ἔχω καμιά σχέση μὲ τίς συννομασίες καὶ μὲ τίς προδοσίες τοῦ Μακάρι. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του ;

— Δὲν τὸν ἐγνώρισα ποτὲ μὲ ἄλλο ὄνομα. ‘Ο πατέρας του, ἕνας ἀρνηστικατος ‘Ιταλός, τὸν εἶχε στείλει νὰ ζῆσῃ στὴν ‘Αγγλία, φοβόμενος μήπως τὸ πολῦτιμο αἷμα του χυθῆ διὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος του. Τὸν συνάντησα ὅταν ἦταν ἀκόμα νέος καὶ τὸν ἔκανα ἕναν ἀπὸ τοὺς «δικούς μας». Μᾶς ἦταν πολὺ χρήσιμος, γιατί μολοῦσε τ’ ἀγγλικὰ σὰν ‘Εγγλέζος κ’ ἔξ ἄλλου χευπῆθηκε μὰ-δου φορὲς μὲ ἄρσρος καὶ μὲ τὸλημ. Πῶς ἔγινε κατόπι προδότης δὲ μορῶ νὰ τὸ καταλάβω.

— Λίγο μ’ ἐνδιαφέρει αὐτὸ ἐκεῖνο ποῦ μ’ ἐνδιαφέρει εἶνε ὅτι βεβαίαναι πῶς εἶνε ἀδελφός τῆς Παυλίνας.

‘Η ἐκφρασις ποῦ πῆρε τὸ πρόσωπο τοῦ Τζένερι, καθὼς ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἦταν ἀρκετῆ γιὰ νὰ διαφύσῃ τὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς δυὸ ἰσχυρισμοὺς τοῦ Μακάρι.

— ‘Αδελφός τῆς Παυλίνας ! φώναξε. ‘Αδελφός τῆς. Μὰ αὐτῆ δὲν ἔχει ἀδελφὸ. Κανένα μέλος τῆς οἰκογενείας Μᾶρος δὲν ζῆ πιά. Ποῖός ἦταν τάχα ὁ σκοπός του καὶ σὰς εἶπε τὸ ψέμμα αὐτὸ ;

— Γιὰ νὰ ὑποβάλουμε μαζί στὴν ‘Ιταλικὴ Κυβέρνησι μιά αἴτησι ζητώντας νὰ μᾶς ἀποδώσῃ πίσω ἕνα μέρος τῆς πατρικῆς περιουσίας τῆς Παυλίνας τὴν ὁποία σεῖς ἐσπαταλήσατε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς ‘Ιταλίας.

‘Ο Τζένερι χαμογέλασε πικρὰ καὶ εἶπε :

— Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα. ‘Αν ἐπρόδωσε τὴ μεγάλη συνωμοσίαν μὰς ἡ ὁποία θ’ ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερία σὲ μιά καταδυναστευομένη χώρα, τὸ ἔκανε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὲ ξεφορτωθῆ ! ‘Ο ἄτιμος !

— Εἰσθε βέβαιος ὅτι σὰς παρέδωσε ὁ Μακάρι ;

— Βεβαίωτος ! ‘Ενας κατὰδικος, ἐγκρίβηρτος σ’ ἕνα κελλί δίπλα σὸ δικό μου, μὲ πληροφόρησε γι’ αὐτὴ τὴν προδοσία χευπώντας μου τὸν τοῖχο...

— Δὲν σὰς καταλαβαίνω.

— Οἱ κατὰδικοι μποροῦν νὰ συνεννοῦνται μεταξὺ τους χευπώντας τοὺς τοίχους ποῦ χωρίζουν τὰ κελλιὰ τους. Κάθε γράμμα τοῦ ἀλφάβητου ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἕνα ὀρισμένο ἀριθμὸ χευπημάτων. ‘Ο γείτονάς μου ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς μας. Πρὶν ἀκόμη τραλαθῶ ἀπὸ τὴ φυλακισθῆ μου, μοῦ μετέδιδε πολλὰς φορὲς μὲ χευπημάτια στὸν τοῖχο αὐτῆς τῆς λέξεως : ‘Προδοτήκαμε ἀπὸ τὸ Μακάρι». Μὰ σήμερον μόλις καταλαβαίνω τὸ σκοπὸ τῆς προδοσίας του.

— Νά, τοῦ ἀπάντησα, ἕνα πράγμα ποῦ διαφωτίστηκε. ‘Εχω ἀκόμη νὰ σὰς ρωτήσω ἂν κανένας ἐρωτοτροποῦσε τὴν Παυλίνα πρὸ τοῦ γάμου τῆς.

‘Ανοῖξε τὰ μάτια του ξαφνιασμένος καὶ μοῦ ἀπάντησε :

— Δὲ φαντάζομαι νὰ ἦρθαι ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ διαλύσετε κάποια ἐηλότυπη σχέψη ποῦ σὰς βασανίσει... ‘Ωστόσο, ὁ Μακάρι ἰσχυρίζεται πῶς τὴν ἀγαποῦσε καὶ ὀριζόταν ὅτι θὰ τὴν ἔκανε γυναῖκα του. Μὰ μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι δὲν ἀνταποκρίθηκε ποτὲ ἐνοῦτα του.

— Οὔτε ἀγάπησε ποτὲ κανέναν ἄλλο ;

— Τοῦλάχιστον ἀπ’ ὅτι ἔξερω ἐγὼ, ὄχι ! Τὸ λόγια σας ὅμως εἶνε ἀλλόκοτα, ὥστόσο μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι ἡ Παυλίνα ἦταν ἐντελὴς ἀξία νὰ γίνῃ σύζυγός σας.

Μὲ κοιτοῦσε στὰ μάτια μὲ ἀγωνία, ὅταν ἐγὼ τοῦ εἶπα ἔξαφνα :

— Μιλήστε μου γιὰ τὸ νέο ποῦ ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὸ Μακάρι σὸ Λονδίνο, πρὸς στὴ Παυλίνα. Πέστε μου γιατί τὸν ἐκόκτωσε ;

Τὸ χροῖμα του ἔγινε πελιδνὸ. Σωρεῖα-στηκε στὴ καρτέλα του σὰν ἕνας ὄγκος ἀδρανῆς, χωρὶς νὰ μορῆ νὰ κινήθῃ, οὔτε ν’ ἀποσπᾶσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ μένα.

— ‘Απαντήστε μου τῶ ξαναεἶπα. Εἶσατε τρεῖς μέσα σὸ δωμάτιο : ἐσεῖς, ὁ Μακάρι καὶ τὸ θῆμα. Στὸ διπλάνο δωμάτιο ἡ Παυλίνα ἐπαῖξε πιάνο καὶ τραγουδοῦσε, μὰ τὸ τραγοῦδι τῆς σταμάτησε τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ νέος ἔπασε χευπημένος ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Μακάρι. Θυμᾶσθε ;

‘Ο Τζένερι ζόντευε νὰ λιποθυμήσῃ.

Περιμένα νὰ συνελθῇ ἡ ἀνακνηθὸς ποῦ ἦταν κομμένη καὶ ἀγωνιαδης. Τοῦ ἔδωκα ἕνα πικρὸν κρασί. Το ἔπληρε σὸ χερί του ποῦ ἔτρεφε καὶ τὸ ἀδειασε μονορούφι.

— Τὸ ὄνομα τοῦ θύματος ! τοῦ εἶπα τότε.

‘Επὶ τέλους ὁ Τζένερι ξανάβρε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τῆ φωνῆ του.

— Γιατί μὲ ρωτᾶτε γι’ αὐτὸ τὸ πράγμα ; μοῦ εἶπε. ‘Η Παυλίνα θὰ σὰς τὸ εἶπε χωρὶς ἄλλο. ‘Εν τωαυτῇ περιπτώσει πρέπει νὰ ἐχη γίνῃ κίτλα, γιατί ἀλλοῦως δὲν θὰ τὸ μιλᾶινατε...

— ‘Η Παυλίνα δὲν μοῦ εἶπε τίποτε ! τοῦλάχιστηνα.

— Μὲ κοροιδεύετε, αὐτῆ πρέπει νὰ σὰς τὸ εἶπε, γιατί κανεὶς ἄλλος δὲν παρευρέθη σὸ ἐγκλημα.

— ‘Ενα ἄλλο πρόσωπο ἦταν παρόν...

— Ναι, πράγματι ἕνα ἄλλο πρόσωπο παρευρέθη τυχαίως σὸ ἐγκλημα. Κατέβαλα κίτλα προσπάθεια γιὰ νὰ τοῦ σώσω τὴ ζωῆ...

(‘Ακολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, ΟΠΛΙΣΘΗΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ !

ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ !

Ο ΜΠΑΛΑΟΟ

(Τὸ νέο μας μυθιστόρημα)

Θὰ σὰς κηκκαπλήσῃ, θὰ σὰς τρομάξῃ, θὰ σὰς φέρῃ φρικιασείας, θὰ σὰς γοητεύσῃ, θὰ σὰς θυμῆσῃ τὸν περίφημο ‘ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,

